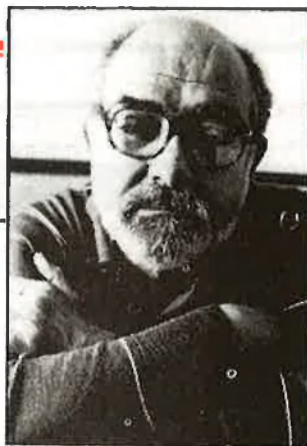

«Apretar las clavijas»

Vicent Ventura

Hi ha un llenguatge que, pel que sembla, és inevitablement comú, més que amb allò que diuen la «personalitat», amb la funció que cadascú aconsegueix. O potser el que passa és que la personalitat acaba per subordinar-se a la funció i, per consegüent, al seu llenguatge específic. Fraga, per exemple, i sense anar més lluny, quan era ministre de l'Interior, davant els morts i ferits que produïa la repressió ordenada per ell sobre les manifestacions al carrer, va justificar-ho declarant: «la calle es mía». I ara, quan malgrat haver-se establert —diuen— la democràcia, i les «manis» tornen a produir-se i a ser novament reprimides amb violència, el president González diu que cal «apretar las clavijas», perquè no està disposat a perdre el carrer, que és —ha afegit— on els governs d'esquerra fracassen.

Potser per això el seu ministre de l'Interior va dir, no fa encara massa temps, que el govern està amb la policia «efectivament i afectivament». I, en efecte, aplicant la fórmula al peu de la lletra, han elevat Jesús Martínez Torres, funcionari del

«Cuerpo General de Policía», a la categoria de «Comissari General d'Informació». ¿Que qui és aquest policia per a comptar amb el suport «efectiu i afectiu» del govern? Dos lectors de *El País*, fins ara, l'han recordat, quan n'han vist la foto en la premsa: «Aquest senyor era —diu un d'ells— el qui personalment, i amb una porra en la mà, s'enfrontava amb el qui subscriu amenaçant-me amb el fet de torturar la meua mare o violar la que ara és la meua dona, o dur-me a un «passeig», on em pegarien quatre tirs». La persona sobre la qual el flamant Comissari General d'Informació «apretava las clavijas» de la transició —és a dir, la transició—, l'any 75, era un sindicalista que es reunia a Saragossa amb altres companys en la clandestinitat, per preparar l'arribada de la democràcia. ¿Aquesta que tenim? No preci-

sament, és clar, sinó una en què ningú no puga «apretar las clavijas» ni tampoc ningú no puga prémer-les per més que ho vulga. Treball ens costarà aconseguir-la, tal com van les coses.

Aquesta coincidència de llenguatge, que ningú no podrà dir que ha estat plantejada insidiosament, doncs, es pot constatar només llegint els periòdics ¿no és preocupant? I, més encara, davant la proposta del govern socialista per tal que els sospitosos de terrorisme puguen ser mantinguts deu dies, en lloc de tres, detinguts sense assistència lletrada i sense entregarlos al jutge. ¿Per a què deu dies? Potser per a rebaixar-los l'«arrogància», que és una altra de les raons per les quals el president del govern vol «apretar las clavijas». Pel que es veu, Felipe González també vol arribar a dir «el carrer és meu». Cal, doncs, tornar a anar amb compte. Perquè la història es repeteix. ¡I a quina velocitat! O és que ha ensopegat amb les «forces fàctiques» i s'ha detingut en el punt en què va començar. O siga, que Franco riu encara. I ja sabeu el que vull dir.

SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA

1r. cognom..... 2n.....

Nom..... Domicili.....

Població..... D. P..... Tel. part.....

Lloc de naixement..... Any de naixement.....

Professió..... Lloc de treball.....

Se subscriu al setmanari EL TEMPS per un any per la quantitat d':

5.850 pessetes 10.500 pessetes (Europa) Firma

Pagar: semestralment anualment

Forma de pagament: Dom. bancària Telègraf bancari Gir postal.
En el cas corresponent, ompliu la domiciliació bancària

EDICIONS DEL PAÍS VALENCIA, S. A. Avinguda del Baró de Càrcer, 40, 1a. València-1

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Distingits senyors:

Caixa o banc..... Agència.....

Carrer..... Ciutat.....

Els preguie que als rebuts que a nom d'.....

Domicili..... Població.....

presentarà EDICIONS DEL PAÍS VALENCIA, S. A., per un total de..... ptes.

a pagar en..... terminis semestralment anualment per la quantitat de ptes..... siguen

pagats amb càrrec al compte corrent núm......
a la llibreta d'estalvis

..... de..... de 198.....

Firma